

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Ne forte fingas nihil habere pretiosum quod Christo dones, da quod est in
te vilius, & Christo dabis quod est ipsi pretiosius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

Serm. 52.
in Cant.

scripsit sanctus Bernardus: Ingratitudo inimica est anima, exinanitio meritorum, virtutum dispersio, beneficiorum perditio, ventus urens, siccaans sibi fontem pietatis, vorem misericordia, fluentis gratia. Tum vero maxime apparet ingratitude & infidelitas si virtutes infusæ non refunderentur in fontem suum quia tunc maxime commoda virtutis exercendæ occurrit occasio, quæ fidelitatis & gratitudinis probatio jure merito dicitur. *Duc eos ad aquas, & ibi probabo eos. D. A. T. I. O. D. e. i. p. e. r. m. a. n. e. t. j. u. s. t. i. a.:* ait Sapiens, & profectus illius successus habebit in aeternum.

Ind. 7.
Eccl. 11.

Atque ex his intelliges quod dicebat Domi-

nus: qui non colligit mecum, dispergit; qui videlicet non colligit cum Christo quas ipse virtutes communicat, ipsas dispergit, dissipat, perdit, & in vitia se opposita projicit; quod certe satis diligenter caveri non potest. Quamobrem quando etiam nulla nostri ratio haberetur, certum atque indubitatum est quod virtutis practicæ quæ a Sacramento proficit prima praxis debetur ipsi sanctissimo Sacramento; quia prima est virtutis exercendæ & gratitudinis exhibenda commoditas, quæ si differtur alio, dilatione perit, Ne dicas amico, vade & revertere, cras dabo tibi, cum statim possis dare.

Luc. 11.

Prov. 3.

FERIA TERTIA.

DE BENEFICIIS QUÆ OLIM MUNDO CHRISTUS DOMINUS: ET QUÆ MUNDO CONFERT IN SANCTISSIMO SACRAMENTO.

Omnes male habentes curavit, ut adimpleretur quod dictum est per Isaiam Prophetam dicentem: ipse infirmitates nostras accepit, & agrotationes nostras portavit. Matth. 8.

II. 53.

Qui pertransiit benefaciendo, & sanando omnes oppressos à diabolo. Act. 10.

VERITAS PRACTICA.

& Christo dabis quod est ipsi pretiosius.

Si quando pretiosa quæque pro cibo corporis danda sunt; semper pro cibo animæ sunt donanda.

RATIO EST, Quia idcirco pretiosa quæque pro cibo corporis aliquando danda sunt, quod vita corporis qua sine illo cibo periret, sit pretiosior illis pretiosis qua dantur.

Sed anima vita qua periret etiam sine sacro cibo, est pretiosior illis pretiosis danatis pro ea.

Ergo si quando pretiosa quæque pro cibo corporis danda sunt: semper pro cibo animæ sunt donanda Quod tamen vix unquam facis.

ALIA VERITAS INDE SEQUENS.

Neforte fingas te nihil habere pretiosum quod Christo dones, da quod est in te vilius,

RATIO EST, Quia nihil est in te vilius quàm concupiscentia qua est radix malorum omnium.

Sed Christo nihil est pretiosius quàm donum ipsius concupiscentia, quo illam potes modo dare.

Ergo si Christo dederis quod est in te vilius, dabis illi quod reputat pretiosius; ac proinde jam nihil est quod excuses, nisi hoc dederis, multa vero sunt qua te alioquin accusant.

I. PUNCTUM.

QUOT quantisque beneficiis corporalibus & spiritualibus universos Christus obstringeret qui ad se ventitabant, satis patet ex Evangelio, & sic breviter sanctus Augustinus perstringit; *Perulit omnes infirmos eorum, curavit in Ps. 63. omnes*

omnes languidos eorum, predicavit regnum caelorum, non tacuit vitia eorum ut ipsa potius eis dislicerent, non medicus à quo sanabantur.

Quàm verò paribus animi bonis, præter jam dicta de virtutibus, non omnes Dominus in suo sanctissimo Sacramento prosequatur & cumulet, sic paucis sanctus Bernardus: Duo illud Sacramentum operatur in nobis, ut videlicet & sensum minuat in minimis, & in gravioribus peccatis tollat omnino consensum. Si quis vestrum non tam saepe modo acerbos sentis iracundia motus, invidia luxuria, aut caterorum hujusmodi, gratias agat Corpori & Sanguini Domini, quoniam virtus Sacramenti operatur in eo, & gaudeat quod pessimum ulcus accedat ad sanitatem. Sic alij passim sancti Patres, ex quibus sanctus Ioannes Chrysostomus ait omnia dicenda compræhendi voce Benedictionis qua divus Paulus utitur vocando

1. Cor. 10.

Calicem benedictionis, & voce Eucharistia, Quæ iam communis est Sacramenti nuncupatio, cum inquit Benedictionem dico, Eucharistiam dico; & dicendo Eucharistiam, omnem benignitatis thesaurum aperio.

Non est autem ea vis solum hujus vocis Eucharistia, ut significet bonam & copiosam gratiam quæ in hoc Sacramento recipitur, sed & gratiarum actionem quæ per illud Sacramentum pro beneficiis aliis redditur, vel quæ reddenda est à nobis pro tam singulari dono quod alia propè innumera compræhendit. Quid retribuam Domino pro omnibus quæ retribuit mihi? Certè id mentio esset inquirendum, nihilque adeo pretiosum in te esse debet quod non libenter impendas sive in agnitionem tanti accepti beneficii, sive ad necessarium usum tanti Sacramenti.

Ps. 115.

Ibren. 2.

Gen. 47.

Hinc orta duplex veritas quæ modò attentius expendatur; Prima est quòd si quando pretiosa quaque pro cibo corporis danda sunt, semper pro cibo anima omnia sunt donanda. Quid est enim, quod pro cibo corporis pretiosa quaque danda sunt, nisi quia pretiosis illis pretiosior est vita corporis quæ sine cibo periret? Sic expressè Jeremias suis in Lamentationibus, Omnis populus gemens & querens panem, dederunt pretiosa quaque pro cibo ad refocillandam animam. Sic Ægyptij & Cananæi dum illa septeani fame quam Josephus prædixerat urgerentur, sua quæque pretiosa pro cibo tradunt; Primò quidem pecuniam, deinde pecora, tum terram omnem

ac seipfos in servitutem, ut quod superest pretiosius, nempe vita, restare possit. Non est enim census super censum salutis corporis, inquit Sapiens. Nonne sic vitam præfers cæteris omnibus? Nonne & interdum ipsi saluti animæ?

Ecc. 38.

II. PUNCTUM.

SED anima vita quæ periret etiam sine sacro cibo, pretiosior est illis omnibus pretiosis quæ danda sunt pro illo cibo.

Tria complectitur hæc propositio. Primum est quod sanctissimum Sacramentum sit cibus animæ seu vitæ spiritualis nutritio & conservatio secundum quod iste cibus fitali vitæ necessarius. Tertium denique quod hæc spiritualis vita sit pretiosior cunctis dandis pretiosis.

De primo nulla est difficultas, dicente Domino: Caro mea verè est Cibus. Ioan. 6.

De secundo nullus etiam dubitet quo saltem sensu dicitur necessarium esse hoc Sacramentum ad salutem ex necessitate præcepti: Nisi manducaveritis carnem Filij hominis non habebitis vitam in vobis. Sed præterea dici potest cibus necessarius ad vitam spiritualem sustentandam, quatenus sine tali cibo vita deficeret &

tandem periret, ut disertè sanctus Cyprianus, Mens deficit quem receperat Eucharistia non erigitur & accendit; Sicque universim Concilium Tridentinum, postquam dixit voluisse Dominum summi hoc Sacramentum tanquam spiritualementum cibum, addit, quo alantur & confortantur viventes vita illius qui dixit: qui manducat me, & ipse vivet propter me. Tam verò quod est etiam expressius, subdit: & tanquam antidotum quo liberemur à culpis quotidianis, & à peccatis mortalibus præservemur. Quod & postea repetens & confirmans, inde ad frequentiam Sacramenti fideles omnes adhortatur; Panem, inquit, illum super substantialem frequenter suscipere possint, & is verè eis sit anima vita, & perpetua sanitas mentis, cuius vigore confortati ex hujus misera peregrinationis itinere ad caelestem patriam pervenire valeant.

Sess. 13. c. 2.

Cap. 8.

De tertio denique, quod hæc vita spiritualis & æterna sit pretiosior cunctis dandis pretiosis, quis ambigat, cum modicus gratiæ gradus sit omni omnium hominum vita pretiosior? Certè de Sapientia, quæ pars est seu participatio quædam hujus vitæ spiritualis sic aperte Scriptura; Pretiosior est cunctis opibus, & omnia

Prov. 3.

nia qua desiderantur, huic non valent comparari.
 Ibid. 8. *Et rursum: Molior est sapientia cunctis pretiosissimis. Et omne desiderabile ei non potest comparari.*
 Act. 20. *Quo sensu affirmabat Apostolus: Non facio animam meam pretiosorem quam me. Id est, vitam presentem & quidquid ad vitam spectat, quidquid ad corporis & animæ dotes pertineat, quæcunque sit scientia, sapientia, peritia, & quidquid tale est apud homines in magno pretio. ego non sic pretiosum duco quin me, hoc est, salutem meam, vitam meam spiritualem & æternam longè ducam pretiosorem. Itanè sentis? Itanè loqueris?*

III. PUNCTUM.

Si quando igitur pretiosa quæque pro cibo corporis danda sunt, semper pro cibo animæ sunt donanda: Quia si non dantur pretiosa pro cibo corporis nisi quod cibis est necessarius vitæ, & vita est magis præstans & necessaria quam illa pretiosa danda; nonne hic etiam facer cibis est necessarius animæ? Et nonne animæ vita magis est præstans & necessaria quàm quidquid pro illa dederis? *Quam dabit homo commutationem pro anima sua?*

Matt. 16. Dices forte, sacrum cibum, non semper esse necessarium quoties sumitur, & proinde non semper danda pro illo pretiosa quæque, sicut dantur pro cibo necessario vitæ corporalis, Responderi primò possit, sæpè esse necessarium quando non putatur; deinde verò, quando dicitur semper danda pretiosa pro cibo sacro, non intelligitur quidem cibis ille semper esse necessarius quoties sumitur; sed tamen supposito quod sumatur, verè dicitur, tum semper donanda pretiosa, quia nisi dentur non sumetur fructuose, non æquè saltem utiliter ac si data fuissent; perbit inde aliquid de gratia & de vita spirituali, quod est pretiosius eo quovis pretioso quod dare debuisse. Quid est enim illud pretiosum quod esset dandum? Non pecunia, non terrena bona, non vita corporis; sed affectus quidam inordinati, ut jam supra dictum est, & dicitur inferius. At quanti sunt illi affectus pretij, si comparentur cum gratia quæ propterea perit quod non dentur illi affectus?

Sed esto illud quod vis, demus ultro quod tu ges; concedamus non esse necessario danda pretiosa quæque pro cibo animæ nisi quando cibis ille est necessarius, & quando aliter rite

sumi non potest nisi datis illis pretiosis: putasne verò te in illa necessitate daturum ea quæ debes, nisi semper ea dones? Putasne te in Paschali Communione quæ est ex præcepto necessaria, tuis te affectibus quantum decet, exendum, nisi affueveris illos deponere, quoties communicas? Non sic, non sic inveterata deponuntur quando nimis inveterata sunt. *Quod semel volueris verè facere, sæpè tentandum est, ut semel aliquando verè facias.* Quod putas tibi aliquando præstandum ut fructuosè communices, semper illud præsta quoties communicas, vix alioquin poteris, quando voles, nisi semper velis quando potes. *Ideo inter vos, ait Apostolus, multi infirmi & imbecilles, & dormiunt multi.* Id est deficiunt in dies, defectu probatæ communionis. *Conemur quantum possumus, & ab hoc levior deficiemus in multis.* Et certè mirum est nos esse tam parcos & tenaces ubi Christus tam largus & profusus est! Mirum nos negare Christo quod à nobis petit, cum ipse sua quæque semper pretiosa donet, & quæ à nobis petit viliora in se sint, & in nobis deteriora: neque fiant unquam pretiosa nisi quando ei dantur!

HÆC est altera Veritas quæ sic facile demonstratur. Nihil est in se aut in nobis vilius & deterius quam prava illa cupiditas quæ ab Apostolo radix omnium malorum dicitur, & quam Petrus Revennas sic describit; *Transgressionis mater, magistra nocendi, primipilaria iniquitatis, auriga malitia, sicaria virtutum, seditionis origo, fovea scandalorum.* Atqui hoc est, quod à nobis magis petit, hoc est quod pretiosius donum ducit, hoc est quod remunerat copiosius *Præbe, fili mei, cor tuum mihi;* Id est, ut alibi explicatur, *Post concupiscentias tuas non eas, & à voluntate tua avertere;* Nihil est enim aliud concupiscentia, quàm cordis, seu appetitus naturalis qui in corde residet, prava inclinatio: & nihil est aliud cor suum præbere Deo, quam talem coercere inclinationem propter Deum. *Ne sequaris in fortitudine tua concupiscentiam cordis tui.*

Nonne ergo quod vilius in te est, Christus sibi ducit pretiosius: cum id unum præcipue à te petat? Et nonne impium est, & barbarum, id illi denegare?

Spectata sunt aliquando vel audita quædam prodigia tenacitatis, ingratitude & avaritias, sed nullum unquam velanias, nullum horribilius, quàm si cum prava cupiditate communices aut ad sacram accedas mentiam. Propone tibi

Naba.

1. Reg. 25.

Nabalem illum de quo est satis longus sermo in primo Regum: vel sige tibi duos homines, quorum unus alium sibi omni beneficiorum genere devinctum & obstrictum habeat, ac tum forte hospitii causa in hujus ædes divertat; ædes sint satis laxæ, satis patentes, satis commodæ & honestæ; nihilque ibi desit quod à quovis jure desiderari possit ad hospitalitatis gratiam. At verò debitor, qui & simul est hospes, creditorem seu benefactorem suum eximium nolit apud se recipere; aut si admittit, intrudat in vile aliquod tuguriolum nec aliis mensam instruat cibis quam vilioribus, & iis quidem paucis & parcis admodum: rogetur ab illo suo benefactore & largitore quondam munifico, nunc ut vicem rependat, nunc ut concedat & largiatur aliquid de superfluis, inutilibus, & perituris, quos habet, cibis, & quos duplo compensabit. Recuset verò constanter hospes neque alia de causa recuset nisi quod nimis afficitur rebus illis suis, non satis fidit homini, mavult sua sibi perire quam illi deservire. Quid censes de illo homine? Num tibi parcus ille & tenax & sordidus videretur?

Ier. 14.

Talis autem tu ipse es si cum prava cupiditate communicas. Recipis domi tuæ benefactorem tuum munificentissimum, qui ut prædixit Propheta, *Quasi colonus futurus est in terra, & quasi viator declinans ad manendum*: Cui cum posses stratum & omnia satis magnificè si velles exhibere, negas illi hanc hospitalitatis gratiam; cumque ab illo rogetis ut ipsi saltem concedas quod habes domi tuæ vilium & deterius, hoc etiam perveraciter negas: neque ob aliud recusas quam quod, licet revera sit vilium, tamen illud inordinatè diligas. O pravitatem cordis humani, quæ nos sic tenaces facit & sordidos! Quàm verè dictum est à Moyse: *Peccaverunt ei in foribus! Generatio prava atque perversa: Hæc sine reddis Domino? Hæc sine redderes homini? Aut si hæc ita redderes, nonne apud quosvis et-*

iam barbaros & agrestes, habereris inhumanus, ingratus, sordidus? Cur non ita porò censes, si circa Christum te ita geras? An quia res non ita sentitur? non ita Christus cernitur? non ita res salutis æstimantur? Sed ubi fides tua? ubi religio? An fortè non satis amplè de te Christus est meritis? An forte quod à te petit, est nimium & plusquam debeas aut possis dare? An quod te illa indigeas quam à te exigit? Utere sanè & serva eam tibi. Tua non quaerit, sed te ipsum. Non eges affectu rei inordinato, sed potius *nociva illa sunt & inutilia desideria quæ mergunt homines in interitum & perditionem*: atque idcirco tantum ne vis demergaris & pereas, hæc à te petit. Neque verò ita gratis petit ut non rependat cumulatiè quod dederis: licet jam te suis prævenerit beneficiis, tamen ita etiam donum tuum prosequetur, ut tanquam novum sibi collatum beneficium nova remuneret gratia. Idcirco displicet illi cor impurum, quia cum minus vacuum est creaturis, minus est capax gratis & beneficiis recipiendis. O Jesu munificentissime, tuis hoc adde munus muneribus, ut quod à me velis tu ipse sumas, nec quantumvis sim liber, liberè possim denegare quod petis. Fili, hoc ipsum mihi negas quod peto, sic enim tibi est liberum mihi denegare, quod quaeritur, ut simul etiam tibi sit liberum cum magna gratia mihi concedere, neque est aliud quod magis à te peto, quam quod sic liberè potes cum mea gratia.

2. Tim. 6.

FERIA